

Forslaget, hvis Forbillede findes i den norske Straffeprocesslovs § 329, 1. Stk., tilsigter at raade Bod paa denne Mangel.

Til § 64.

(Retsplejelovens § 936).

Ifølge den gældende Lov skal der, saafremt Politimesteren har ladet møde i Retten, gives den saaledes mødte Lejlighed til at *udtale sig*, forinden der af Dommeren gives Tiltalte Adgang til at faa Sagen afgjort ved Vedtagelse af en Bøde.

Forslaget gaar ud paa at gøre saadan Afgørelse afhængig af Politiets *Samtykke*.

Til § 66.

(Retsplejelovens § 967).

Tilføjelsen er foreslaaet, da det findes urimeligt, at der ikke skal være samme Begrænsning i Adgang til Anke af Domme i Straffesager fra Sø- og Handelsretten til Højesteret som fra Underretten til Landsret.

Til § 68.

(Retsplejelovens § 1010).

Ifølge Retsplejelovens § 1010 kan det, naar en Straffesag afsluttes uden at have ført til Tiltaltes Domfældelse, ikke paalægges ham at udrede Sagsomkostninger, undtagen forsaavidt disse maatte være forarsagede ved hans tilregnelige og retsstridige Handlinger eller Undladelser. Denne Bestemmelse rammer formentlig ikke det i den senere Tid flere Gange indtrufne Tilfælde, at Tiltalte i en Politisag forsætlig udebliver for Underretten og, efter paa Grund heraf at være idømt Bøde, indanker Sagen og frifindes under Ankesagen; hans Undladelse af at møde for Underretten findes nemlig ikke at kunne betegnes som retsstridig. Forholdet er herefter det, at han, uden at der

kan anføres nogen Føje dertil, paadrager det offentlige Udgifter, som det ikke kan faa erstattet hos ham, og paafører Statsadvokaten og Landsretten et overflødigt Arbejde.

Forslaget gaar ud paa at raade Bod paa disse Ulemper ved at tilvejebringe Hjemmel for at paalægge den Tiltalte, som saaledes vilkaarlig vælger at henlægge sit Forsvar til Landsretten, at bære de Omkostninger, Anken paafører det offentlige.

Til § 72.

Da man mener at kunne gaa ud fra, at der efter Vedtagelsen af nærværende Lovforslag foreløbig ikke vil blive Spørgsmaal om at søge gennemført mere omfattende Ændringer i Retsplejeloven, foreslaas der tillagt Justitsministeriet Bemyndigelse til at lade Loven med senere Tillægslove optrykke, hvilket ogsaa nu vil være saa godt som nødvendigt af Hensyn til Lovens Anvendelse i Praksis.

Til § 73.

Det foreslaas at ophæve Lov Nr. 256 af 28. Juni 1920, jfr. Lov Nr. 239 af 12. Juni 1922 i deres Helhed, da de Bestemmelser i disse Love, som ikke er optaget i nærværende Lovforslag, jfr. ovenfor Bemærkningerne til §§ 3, 5, 10, 69 og 70, var Overgangsbestemmelser, der nu er uden praktisk Betydning.

Naar Loven først foreslaas sat i Kraft for Færøernes Vedkommende den 1. Oktober 1924 skyldes det, at selve Retsplejeloven først søges sat i Kraft for Øerne fra denne Dato at regne, jfr. Punkt 120 i det Rigsdagen i indeværende Rigsdagssamling allerede forelagte Forslag til Lov, hvorved Lov Nr. 90 af 11. April 1916 om Rettens Pleje med dertil hørende Tillægslove udvides til at gælde for Færøerne.